

Juhász Gyula Tanárképző Főiskola

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola szeptember 11-én tartotta tanévnyitó közgyűlését a Vörös Csillag Filmszínházban. Az ünnepi ülést dr. Nagy Antal főigazgató-helyettes nyitotta meg, aki köszöntötte a díszelnökségben helyet foglaló dr. Koncz Jánost, az MSZMP Csongrád megyei Bizottságának titkárát, Deák Bélát, a városi pártbizottság titkárát, dr. Prágai Tibort, a városi tanács

feladataként szellemi mozgékony-ságuk, szakmúveltségük fejlesztését jelölte meg a főigazgató. Kifejtette, hogy a hallgatóknak arra kell törekedni, hogy tanulmányaik befejezésekor hivatásuk jellegét és értelmét szűkebb hazájuk és az emberiség világosan lássák és értsék. „Ez a szociológiai-pedagógiai, pszichológiai műveltség a tanárképzésben nyújtható általános műveltség egyik alap-

A tanévet dr. Moholi Károly főigazgató nyitotta meg

elnökhelyettesét, dr. Müller Józsefnét, a megyei tanács — és Csanádi Gézát, a városi tanács vb művelődésügyi osztályának vezetőit, Bódi Györgyöt, a KISZ Csongrád megyei Bizottságának első titkárát, Batki Józsefet, a városi KISZ-bizottság titkárát, Pádár Lászlónt, a Magyar úttörők Szövetsége megyei bizottságának elnökét, Ókrós Jánost a Pedagógus Szakszervezet megyei titkárát, dr. Rác Jánost, a József Attila Tudományegyetem oktatási rektorhelyettesét, valamint a társasintézmények képviselőit, a főiskolai oktatókat és hallgatókat.

A tanévnyitó közgyűlés ünnepi beszédét a főiskolai főigazgatója, dr. Moholi Károly tartotta meg. Előjáróban tájékoztatta a hallgatókat arról, hogy az idén a 866 nappali tagozatra jelentkező diákból 417 nyert felvételt s a felvettek 63 százaléka fizikai dolgozók gyermeke. A főiskola levelező tagozatának első évfolyamán szeptembertől 122-en kezdhetik meg tanulmányaikat.

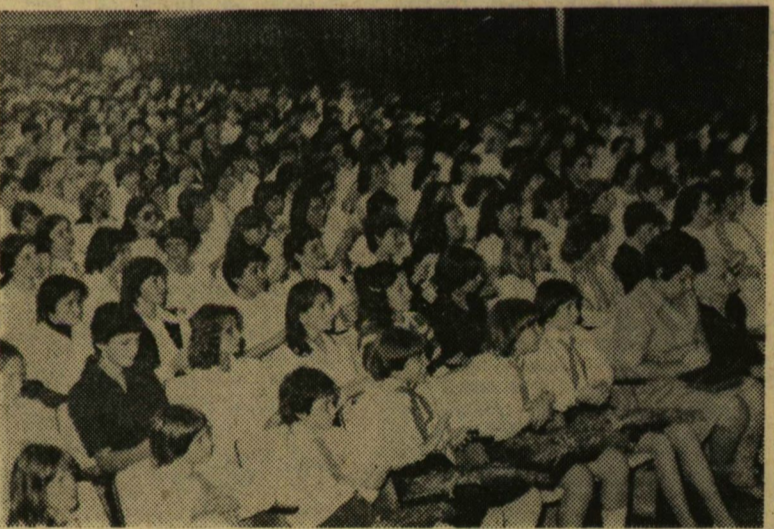
Az új tanév feladatait ismertette a főigazgató bejelentette, hogy bevezetik a technika szakot, a Magyar munkásmozgalm története című tantárgyat, az „Állampolgári ismeretek”-et, szé-

vető eleme. Ezek mellett el kell sajátítaniuk a modern irodalom, a természettudományok, a művészetek eredményeiből levont marxista-leninista filozófiai gondolatokat, megállapításokat is.” Az intézmény oktatóinak munkájában pedig a szocialista emberi magatartás kell, hogy tükröződjék. Az a tanár áll minden téren a szocialista nevelés szolgálatában, aki tudását, nemességét, tevékenységét minden területén érvényesíti. Ebből következik, hogy a főiskolai nevelés hatóereje szorosan kapcsolódik a tanárokhöz, a tanszékek munkájához. „Dolgozzunk, tanuljunk, alkossunk együtt népünk, hazánk javára!” — e gondolatok jegyében nyitotta meg dr. Moholi Károly főigazgató az 1978-79-es tanévet.

Az ünnepi beszédet követően az intézménybe lépő elsőéves hallgatókat köszöntötte a főigazgató, sok sikert kívánt nekik az elkövetkező tanulmányi évekhez, majd felkérte őket az ünnepélyes esküvételre.

A főiskolai KISZ-bizottság nevében Nagy József titkár üdvözölte a gólyákat.

Az ünnepi közgyűlés következő mozzanataként díszoklevéllel jutalmazták az ötven-hatvan év-

A főiskola elsőéves hallgatói (Fotók: Makranczy István)

vel elzett végzett nyugalmazott pedagógusokat. Az idén személyesen tizenegy pedagógus vehette át oklevelét. Dr. Greguss Pál nyugalmazott tanszékvezető egyetemi tanár és Muth Béla nyugdíjas tanár vaspdiplomát kapott. Gyémánt oklevéllel jutalmazták Heinrich Lajosné, Bujtor Istvánné, Jakobei Lotz Károly, Kuna Jenő, Nyitrai Gyula, Soós József, Szántó Imréné, Szepesvári Béla, Tarr Ferenc pedig munkájuk elismeréséül aranyoklevélben részesültek.

A személyi változásokról dr. Nagy Antal főigazgató-helyettes tájékoztatta a hallgatókat, valamint ismertette a népközszereségi tanulmányi ösztöndíjat nyert hallgatók névsorát. Az ünnepélyes tanévnyitó közgyűlés a főiskola ének-zene tanszékének tanárai és az intézmény hallgatói által adott műsorral zárult.

A tanárjelöltek legfontosabb

G. R.

Nevelői hitele: a közösség

Évről évre odaítéli az Egyetemi Tanács a SZOTE Kiváló Nevelője címet azoknak az oktatóknak, akik oktató-nevelő munkájukat hosszabb időn keresztül kiemelkedő eredménnyel végezték. A kitüntetést idén dr. Besenyi Sándor, dr. Gecse Árpád és dr. Stájer Géza kapta meg. Közülük dr. Besenyi Sándort, a Marxizmus—Leninizmus Intézet adjunktusát kerestük meg.

— **Hogyan fogadta a kitüntetést?**

— Talán a legkínosabb, hogy erről nyilatkoznom kell. Idegenkedem a nyiltszíni tapstól, meggyőződés, hogy az elismerés nem nekem, hanem a közösen végzett munkának, a komplex nevelési terv kidolgozásának szól. Visszatérve a kérdésre: úgy érzem, a saját közösség elismerése mindig emberközelibb.

— **Mit jelent ez a komplex nevelési program?**

— Lényege, hogy a képzést összefüggő, egységes folyamatként fogja fel, ennek megfelelően arányosan elosztja a nevelési teendőket. Elkészítésénél felhasználtuk az egyes részterületeken szerzett korábbi tapasztalatokat. Olyan stádiumba jutottunk, amikor szükségessé vált a munka összehangolása. Ezért kezdemé-

nyezte az egyetemi pártbizottság a program kidolgozását.

— **Milyen visszajelzések érkeztek az oktató-nevelő munkáról?**

— Évente kétszer tartunk nevelési értekezletet. Az elsón a hallgatók mondják el észrevételeiket, hozzá kell tennem: hihetetlen tárgyilagossággal. A másodikon a hallgatói közösségek nevelési szintjéről van szó. Minden közösségnek más arculata van, mások a problémái, s ezek a feladatok is meghatározóak.

— **Mit tart az oktató-nevelő munka legfontosabb elemének?**

— Az oktató hitelét. Rousseau ír bizonyos moralistákról, akiknél mások az elvek és más a gyakorlat. Ezt egy oktató nem engedheti meg magának. Az ember ne szólamokkal, ne a pozíciójával, hanem tetteivel, munkájával szerezzenek hitelt. Igazi közösségben csak így találhatja meg a helyét.

— **Hogyan jutott el a közösség vállalásáig?**

— Nálam ez sosem volt kérdés. Alapvetően közösségi beállítottságú vagyok, ezt még otthonról hoztam magammal. Szüleim vásárhelyi agrárproletárok, tőlük ismerőseiktől is ezt tanulhattam. Ilyen irányban haladtam az egye-

temen is, abban pedig, hogy itt Szegeden közösségre találjak, a tanszék is segített.

— **Eddigi beszélgetésünk egyik kulcsszava a közösség volt. Milyen kapcsolatban áll ez a tudományos munkával?**

— Harminchat éves vagyok, ebben a korban már nem lehet a lelkes mozgalmi évekből élni. Valamit le kell tenni az asztalra a szakmában is. Kutatási területem a marxi értékelmélet, a közösségnek a társadalmi értékek alakításában játszott szerepe. Túl nagy váltásról tehát nincsen szó.

— **Egy ilyen elismerés önkéntelenül is számvetésre késztet...**

— Nem akarok még a múlttal foglalkozni. Voltak sikereim, kudarcaim is, de azt hiszem, még csak a kezdetnél tartok. Dolgozni szeretnék, hozzátenni valamit a „nagy egészhez”, a magam munkájával. A környezetem ebben segít, s az eredményeket el is várják tőlem.

— **Tervei?**

— A mozgalmi munkától nem kívánok, nem is tudnék elszakadni. A szakmám és az oktató-nevelő tevékenység rengeteg lehetőséget kínál. A többi, a megvalósítás csak rajtam múlik.

F. GY.

Alapítvány

A József Attila Tudományegyetem szeptember 12-én megtartott ünnepélyes tanévnyitó közgyűlésén dr. Kovács István, az Állam- és Jogtudományi Kar dékánja bejelentette: dr. György Nagy István aranydiplomás nyugállományú hadnagy, vezérőrnagy 100 ezer forintot ajánlott fel a jogi kar hallgatóinak évenként kiírt pályázatok díjazására.

A valamennyiünk számára örömmel vett hír háttéréről, a nemes célú alapítvány létrejöttének körülményeiről és felhasználásáról dr. Besenyi Lajos docens, az egyetem jogtanácsosa adott lapunknak felvilágosítást:

— Magam az alapítvány megszervezésében, mintegy technikai közreműködőként vettem részt. Utána néztem, több évtizedre visszamenően ez az egyetem, az egyetem javára szóló felajánlás. Dr. György Nagy István 1924-ben szerzett a József Attila Tudományegyetem jogelődjén, a Kolozsvári Tudományegyetem jogi doktori oklevelét. 1948-ban vonult nyugállományba hadnagy vezérőrnagyként. Azóta hasonló jellegű felajánlásokkal igyekszik a köz javát szolgálni. A jogtudományi karnak most tett felajánlással — amint azt dr. György Nagy István személyes beszélgetésünk során elmondta — célja, hogy a ma jogásjelöltjeit rendszeres tudományos és kutatómunkára serkentsse.

Ami a felhasználást illeti: a kikötés, hogy a 100 ezer forintos alapítókéhez hozzányúlni nem szabad. A felajánlott összeg mindenkor évi kamatát kell a karnak a joghallgatók által írt pályamunkák díjazására fordítani. A beküldött pályázatokat egy egyetemi tanárból és docensekből álló bizottság bírálja majd el. Az is feltétel, hogy a legkisebb díj összege elérje a kétezer forintot. Amennyiben pedig az adott évi összeg nem kerül felhasználásra, az a következő esztendői jutalmak összegét növeli.

Mit tehetünk az elmondottakhoz hozzá? Amellett, hogy természetesen köszönet jár dr. György Nagy Istvánnak a nemes gesztusért, a legszebb hálát érte a jogásjelöltek jó pályamunkáikkal adhatják.

— SZZ —

„Látni akartam a tajgát...”

— Szó se róla, induláskor kicsit melegem volt. Először ültem repülőgépen. Július 3-án indultunk Ferihegyről, s moszkvai idő szerint 22 órakor érkezünk meg. Gépünk rögtön továbbindult Bratszkba. Csodálatos volt a napfelkeltét a repülőgépből látni. A hófehér felhőket nézve pedig olyan érzésem volt, mintha holdbéli tájon járnék. Bratszkból Ikarus-buszokkal vittek szállás-helyünkre, ahol már várt bennünket az évek óta kint dolgozó magyarok brigádja — kezdi él-

s főleg minden magyar számára érthető nevek. Egyébként voltak munkaszervezési problémák, bár ez magyarázható a nagy távolságokkal. Képzeld el, hogy a legközelebbi anyagfelvevő hely is több száz kilométerre volt a munka helyszínétől. Így fordulhatott elő, hogy az előre kiszámított építési anyag elfogyott, s mi munka nélkül maradtunk. Néha azért jól is esett az ilyen pihenő, hisz a betonozás meg a hozzá kapcsolódó műveletek bizony fárasztóak voltak.

Az építőmunka egy pillanata

ménybeszámolóját az Uszty-ülszki diábrigád szegedi tagja Kozma Sándor, harmadéves matematika—fizika szakos hallgató.

— **Hogyan kerültél be a „csapatba”?**

— A lenini Komszomol KB hirdette meg ezt a munkalehetőséget és a hazai KISZ KB-vel kooperálva indítottak egy 150 fős magyar diákkonferenciát. Az ország sok felsőoktatási intézménye képviseltette magát a Budapest '78 elnevezésű építőbrigádban. A szegediek tíz diákból álló csoportot küldtek, hat fiút és négy lányt. Az indulás előtt Pesten előzetes információkat kaptunk a munkáról és a helyi adottságokról. Kint a csoport egyik része a KGST-beruházásban épülő Faipari és Cellulóz Kombinátion dolgozott, másik része pedig a vizierőmű építkezésén.

— **Az ottani munkavezetőkkel hogyan „kommunikáltatok”?**

— Leginkább mutogatás útján. Sajnos, a többségnek nem volt erős oldala az orosz nyelv. De ennek is megvolt a maga sajátos hangulata. A szovjet csoportvezetőket külső tulajdonságaikról neveztük el, s már meg is voltak a könnyen elsajátítható,

— **Kikapcsolódás?**

— Általában hét végén, szervezett kirándulásokat tettünk a környéken. Számomra a legemlékezetesebb az angarai hajókirándulás maradt. Megkapó volt, hogy a tájon emberi kéz nyoma még nem látszott. Az ötórás hajóút után Kézmsa járási székhelyen időztünk néhány órát. Különösebb műemlék, vagy idegenforgalmi nevezetesség nincs ebben a városkában, de faházait, romantikát árasztó utcáit sosem fogom elfelejteni. Moszkvában is töltöttünk három napot a hazatérés — augusztus 28. — előtt. Ez persze, kevés volt a város alapos megismeréséhez, de a legfontosabb helyeket azért láttuk.

— **Miért mentél ki?**

— Arra gondolsz, hogy a kereseti lehetőség miatt, ugye? Nem. Egyszerűen kíváncsi voltam. Látni akartam a tajgát, az ottani embereket. Meg akartam nézni, hogy alakítja át az emberi munka ezt a számunkra elképzelhetetlennek tűnő vidéket. Azt mondják, annál gazdagabb egy ember, minél több élményt raktároz magában. Én is gazdagabb lettem.

— GRÓF —